

APOKALYPS NU!

BERICHTEN:

HUGO VAN DER ZEE

Wil de echte journalist opstaan?

Wil de echte journalist opstaan?

De aanslag op de kerstmarkt in Duitsland was de volgende in een reeks van aanslagen waarvan het eind niet in zicht lijkt en een constante sfeer van dreiging teweegbrengt die Europa sinds de tweede wereldoorlog niet gekend heeft. De aanslagen hebben overeenkomsten die op zijn minst opmerkelijk zijn. Zo werd er in Berlijn een identiteitskaart van de vermeende dader gevonden, net zoals dat bij veel andere terroristische aanslagen het geval was. Dit was al het geval bij de moord op John F. Kennedy. Harvey Lee Oswald had op de plek waar hij het schot gelost zou hebben zijn identiteitspapieren laten liggen. Bij de aanslagen in Berlijn en Nice werden de identiteitspapieren van de vermeende terroristen in de vrachtwagencabines vonden. Ook bij de aanslag in Parijs vond men identiteitspapieren van één van de aanslagplegers. Zelfs bij de aanslagen op de twin towers op 9/11 vond men binnen enkele uren de identiteitspapieren van één van de vermeende kapers. Dit is bijzonder gezien het feit dat het vliegtuig en inzittenden volgens het onderzoek volledig vergaan zouden zijn door de enorme hitte. Zelfs de zwarte doos van het vliegtuig, speciaal gemaakt om vliegtuigrampen te doorstaan, zou vergaan zijn. Op dezelfde dag stortte een ander geckaapt vliegtuig (Flight 93) neer in een weiland in Pennsylvania. Nu zijn er in de geschiedenis vaker vliegtuigen neergestort. In al deze gevallen vond men wrakstukken en bagage. Ook na de ramp van de space shuttle in 1986, die op 20 km hoogte explodeerde, heeft men nog veel wrakstukken gevonden. Op de foto's van de crash in Pennsylvania is vreemd genoeg alleen een rokend gat te zien. Veel van de mensen die na de crash naar de rampplek waren gesneld, waaronder journalisten, politie en mensen van eerste hulp, vertelden later dat men niet eens besepte dat hier een vliegtuig was neergestort. Patrick Madigan, de politiecommandant van Pennsylvania die als een van de eerste ter plekke was, verklaarde dat hij niets zag wat aan een vliegtuig deed denken, geen staartdeel, geen delen van de romp of de vleugels, geen motoren, geen landingsgestel, geen koffers, geen lichamen, geen kleren, niets. Ook hier was de conclusie van de 9/11 onderzoekscommissie dat alles door de intense hitte was vergaan, inclusief de zwarte doos. Toch vond men ook hier in korte tijd na de crash, afzonderlijk van elkaar, de identiteitspapieren van twee van de vermeende kapers.

Het is niet bekend waarom de terroristen zo vreemd met hun documenten omgingen. Waarom ze bijvoorbeeld stevast bij de aanslagen de identiteitspapieren uit hun zakken lieten vallen, waarom men geen valse documenten gebruikte, of waarom men überhaupt identiteitspapieren bij zich had. We kunnen deze vragen niet stellen want er is echter zelden een terrorist verhoord en berecht. De terroristen die niet bij de aanslagen om het leven zijn gekomen zijn doodgeschoten. De vermeende daders van de aanslagen van Berlijn, Londen, Parijs, Nice en Boston zijn allen doodgeschoten door de politie. Er zijn wat betreft de aanslagen veel zaken die vreemd zijn, of eenvoudig niet kloppen. Dit vraagt om gedegen onderzoek. De verklaringen en hypothesen die we horen van de media en overheden zijn zo tegenstrijdig en zo bizar, dat naast de vraag wie er achter de aanslagen zit er een andere vraag opkomt; hoe is het mogelijk dat de mensen dit allemaal geloven?

Echte journalistiek waar onderzoek wordt gedaan, waarbij feiten worden verzameld en nageetrokken, waarbij wordt geanalyseerd en verbanden worden onderzocht, dat bestaat

allang niet meer, althans niet bij de 'mainstream' media. De nieuwsbronnen zijn beperkt tot enkele internationale persbureaus of het nieuws komt direct van regeringen. Het resultaat is een wereldwijde uniforme boodschap, hier en daar aangepast aan de 'couleur locale'. Wanneer journalisten er nog op uitgestuurd worden dan gaat het om trivialiteiten die de kranten en bladen moeten vullen. Het is een marketing machine waarbij het niet om feiten gaat, maar alles draait om sentiment. Het gaat er niet om wat er werkelijk is gebeurd of wat een persoon doet, het is het imago dat telt. We zien dit bij Obama. Het is de man die als geen andere Amerikaanse president een zeer agressief beleid heeft gevoerd. De man die de oorlogen in Afghanistan en Irak heeft uitgebreid en talloze nieuwe conflicten is begonnen. Het is de man die het grootste budget voor defensie uit de Amerikaanse geschiedenis heeft doorgevoerd. Het is de man die de banken heeft gered en de slachtoffers heeft laten zitten. De man die bombardementen op burgers heeft laten uitvoeren in landen als Jemen en Pakistan. De man die ongenadig klokkenluiders heeft vervolgd die corruptie aan het licht brachten. De man die op alle mogelijke manieren de vrijheden van het volk heeft ingeperkt, en die zich er persoonlijk voor heeft ingezet dat de gevangenen in Guantanamo vast bleven zitten, terwijl ze nooit zijn aangeklaagd, en nooit een eerlijk proces hebben gekregen. Het is de man die de harde neo liberalisme van Bush heeft doorgezet, bijvoorbeeld door een onderwijssysteem in te voeren waar de armen en middenklasse aangewezen zijn op dure privéscholen. Zo gaat de lijst lang door. Maar in de media wordt Obama neergezet als een verstandige man, als man van het compromis. We zien hem op de foto met zangers als Bob Dylan en Bruce Springsteen, en we zien hem op bezoek bij de Paus. Hij kreeg zelfs de Nobelprijs voor de vrede, dus we nemen aan dat het wel goed moet zitten.

Wanneer de media een gebeurtenis verzwijgen dan beschouwt men het als niet gebeurd. En andersom weet men verzonden feiten tot realiteit te maken door eindeloze herhalingen. Wanneer de media ons bombarderen met dezelfde nieuwsberichten dan kun je er vanuit gaan dat hier iets niet in de haak is. Dit is eenvoudig te herkennen. Wanneer men bijvoorbeeld op een conflict uit is, dan zien we diplomaten als John Kerry in het nieuws verschijnen die ons laten weten dat zij 'bezorgd' of 'verontrust' zijn over een situatie in een bepaald land. Daarna volgen de beschuldigingen, de lokale heerser wordt gedemoniseerd, chaos wordt gecreëerd, er volgen wapenleveranties en financiële steun aan huurlingen, die men 'rebellens' of 'vrijheidsstrijders' noemt, en uiteindelijk volgt de interventie die tot de gewenste 'regime change' leidt. Wat achterblijft is een land in verwoesting. We zagen dit bij Afghanistan, Irak en Libië en de oorlog in Syrië is in volle gang. Alleen in Irak al zijn honderdduizenden burgerslachtoffers gevallen en meer dan een miljoen mensen zijn gevlucht. Het is inmiddels bewezen en erkend dat deze oorlog gebaseerd was op leugens. Degenen die verantwoordelijk waren voor de leugens en het verspreiden daarvan zijn nog steeds op vrije voeten, en bekleden vaak dezelfde posities. Ook bij de conflicten in Afghanistan, Libië, en nu in Jemen en Syrië is het duidelijk dat het nieuws gebaseerd is op leugens. Het is dezelfde strategie die men sinds de koloniale tijd volgt. Ieder land dat niet in de pas loopt met de VS en de NAVO kan rekenen op interventie en regime change. De media doen ons geloven dat ingrijpen nodig is, dat we hier een soort morele plicht zouden hebben. Dat het Westen ook maar enige diplomatieke en militaire rol in het Midden Oosten, Azië en Afrika zou moeten spelen is gezien de lange geschiedenis van onrecht en onderdrukking te absurd voor woorden. Maar dit is wat constant wordt verkondigd door de politiek en de media.

Je moet toegeven dat de campagnes knap in elkaar zitten. Zo werd in de Oekraïne een democratische gekozen president afgezet tijdens een (door het Westen gesteunde) militaire coup, en het land wordt nu bestuurd door een extreem regime waarvan de leiders zeer sinistere figuren zijn, waaronder zelfs prominente neonazi's. De Krim, waar de grote meerderheid van de bevolking zich deel van de Russische cultuur voelt, koos in een referendum voor aansluiting bij Rusland. De media hebben dat volledig weten om te draaien. Poetin is de agressor, het referendum was een 'Russische annexatie', en de nieuwe regering van Oekraïne, dus de regering die nu etnische zuiveringen uitvoert en een terreurbeleid voert, dat zijn onze democratische bondgenoten. Met deze nieuwe bondgenoten voert het Westen een constante politiek van provocatie die illegaal en gevaarlijk is. Na de grootste mobilisatie sinds de tweede wereldoorlog is Rusland nu vrijwel omsingeld door NAVO machten. Er gaat geen dag voorbij zonder een sneer of beschuldiging in de richting van Poetin. Zo zouden de Russen de computers van het witte huis gehacked hebben om de verkiezingen te beïnvloeden. Het bewijs dat hiervoor geleverd is bestaat uit een lang rapport van de FBI. Het rapport bevat standaard informatie over computer hacking, maar bevat geen enkel bewijs dat Rusland achter de hack zit. Er zijn in de tussentijd wel steeds sterkere indicaties dat de Amerikaanse veiligheidsdiensten achter de hack zaten. Ook China is al enige jaren het doelwit van lastercampagnes. Zo waren onlangs in de media wereldwijd verontrustende berichten te lezen dat een Chinees vliegdekschip op zo'n 150 km van de kust van Taiwan was gesignaleerd. Dat het het enige vliegdekschip van China was werd niet vermeld, evenmin het feit dat Amerikaanse oorlogsschepen regelmatig op enkele kilometers afstand van de Chinese kust varen. Ook schonken de media er nauwelijks enige aandacht aan toen Obama verkondigde dat zestig procent van de (gigantische) Amerikaanse vloot voor 2020 in de zeeën rond China gestationeerd zal worden.

Nu gebeurt het wel dat sommige alternatieve nieuwsbronnen het mainstream nieuws te lijf gaan met hetzelfde soort sentiment, wat een gepolariseerd beeld geeft. Alles wat niet Amerikaans is zou per definitie goed zijn. Zo maakt men van Poetin een held, en men prijst de Chinese diplomatie. Nu is het zeker zo dat de agressie uit de Westerse hoek komt, dat wil zeggen de NAVO landen en Israël, maar de situatie is complexer dan het lijkt. Zo heeft China ondanks de ogenschijnlijke onderlinge vijandigheid al sinds de tijd van Mao zeer hechte banden met de VS. Het is niet duidelijk wat voor spel hier gespeeld wordt, maar er is zeker sprake van een strategie en een plan. Men maakt hier overigens niet eens een geheim van. Documenten als 'Rebuilding America's Defenses' van de think tank PNAC (Project of a New American Century) en ook documenten van andere think tanks en instituten beschrijven vrij gedetailleerd wat het doel is. De 'Full Spectrum Dominance' strategie maakt deel uit van de officiële doctrine van de VS en beschrijft letterlijk dat er een wereld orde moet komen onder totale controle van de VS. Ook stelt het document dat men ervan uitgaat dat andere andere landen hier niet makkelijk in zullen meegaan. Om deze reden stelt men dat er nieuwe 'Pearl Harbors' nodig zullen zijn, dat wil zeggen externe bedreigingen die burgers moeten overtuigen om nog meer vrijheden op te geven, en nieuwe oorlogen te steunen. Via deze documenten, en ook via de uitspraken van Amerikaanse militairen en diplomaten weten we dat landen als Irak, Libië, Syrië en Iran al tientallen jaren geleden op het lijstje voor regime change stonden. De strategie is dus in volle gang en men zal niet rusten voordat de hele wereld onder één totalitair bewind komt. De media moeten er voor zorgen dat we hier zelf om vragen.

Volgens de Franse socioloog Jacques Ellul kun je niet meer van propaganda spreken. De propaganda is zo constant en zo alles doordringend dat de term 'infuus' een juister beeld geeft. We krijgen een constante stroom van verdraaiingen en leugens toegediend die ons moet verdoven en alle mogelijke weerstand in de de kiem moet smoren. Ondanks dat veel mensen als zombies in deze schijnwereld leven zijn er ook steeds meer mensen die wakker worden. Men ontwaakt, ziet het infuus, en net als in de film de Matrix rukt men het plastic slangetje los en gaat op eigen benen staan. Het zijn de mensen die kritische vragen stellen, zich verenigen, op onderzoek gaan, feiten verzamelen en publiceren. Dit begint steeds vaker effect te krijgen. Zo ging de Amerikaanse bevolking niet mee met de interventie in Syrië. De Engelsen stemden ondanks de massieve angst campagne toch voor de Brexit, en in Italië stemde men een voorstel weg dat de grondwet zodanig zou aanpassen dat het bestuur in Italië nog verder gecentraliseerd zou worden en de politici immuniteit zou geven. Dat de campagnes niet het gewenste effect hadden is natuurlijk een verontrustende zaak voor de autoriteiten. Omdat de autoriteiten weinig tegen de feiten kunnen inbrengen worden de alternatieve media bestreden met sentimentele argumentatie. Zo is er er een heel arsenaal aan termen, het gaat om 'complottheorieën', of er is sprake van populisme, nationalisme, extremisme, radicalisme, separatisme, antisemitisme enzovoort. Zo weet men iedere kritische denker die zijn of haar mond open doet wel in een vakje te plaatsen.

Nu hebben de autoriteiten het zich nu nog makkelijker gemaakt. Er is een 'zwarte lijst' opgesteld onder de naam 'Propaganda Or Not' waar een groot aantal alternatieve media websites op staan. Ondanks dat deze websites zich met verschillende maatschappelijke zaken bezig houden heeft men ze allemaal onder de noemer 'Russische propaganda' geplaatst. Sociale netwerken als Facebook maken gebruik van de lijst en laten een veiligheidswaarschuwing zien wanneer men een bericht opent dat als bron één van de websites van deze lijst heeft. Al zal dit sommige mensen afschrikken, het is nog wel te negeren. Toch is een duidelijke eerste stap gezet naar een 'Ministerie van Waarheid' zoals George Orwell deze beschrijft in zijn boek 1984. De alternatieve nieuwsbronnen worden steeds harder aangepakt. Kritisch denkende journalisten en klokkenluiders wordt op alle mogelijke manieren het leven moeilijk gemaakt. Men wordt geïntimideerd en bedreigd met ontslag of vervolging. Steeds vaker worden klokkenluiders daadwerkelijk berecht. De pijlen zijn echter niet alleen gericht op journalisten, klokkenluiders en dissidenten als Snowden en Assange. Iedereen die het waagt kritisch te denken is verdacht. In de VS kan sinds de invoering van de 'Patriot Act' iedere burger worden aangehouden en onbepaald lang worden vastgehouden. Ook in de EU zijn er plannen dit soort wetten toe te passen. Dit wordt uiteraard gebracht als een noodzakelijke maatregel in de 'strijd tegen het terrorisme'. In een toespraak tijdens een conferentie van de VN sprak de ex premier Cameron dat 'niet-gewelddadig extremisme', en daarbij noemde hij de waarheidzoekers naar de aanslagen van 9/11 en 7/7, even gevaarlijk is als het terrorisme van de IS, en dus ook even hard bestreden moet worden. Dit soort uitspraken laten duidelijk zien welke kant we opgaan.

Nu kunnen de autoriteiten ook niet alle feiten volledig negeren. Het is bijvoorbeeld wel duidelijk geworden dat de oorzaak van de crisis vanuit de financiële sector kwam, en dat de schuldigen vrijuit zijn gegaan, en in veel gevallen zelfs beloond zijn met bonussen. De mensen ondervinden aan den lijve dat steeds meer dingen worden wegbezuinigd, zoals

in de gezondheidszorg, de sociale woningbouw, sport, kunst en cultuur. Veel dingen verdwijnen of worden onbetaalbaar. Nu is het ook wel bekend dat het niet ligt aan een tekort aan geld. Ondanks dat er meer geld in het financiële systeem circuleert dan ooit (met doorberekening van de inflatie) is de koopkracht van de lage en middenklasse sinds de crisis van 2008 gedaald, en de koopkracht van de superrijken is sinds 2008 met 40% gestegen. Dit roept natuurlijk verontwaardiging op. Ook hier weten de politiek en de media handig op in te spelen. Men spreekt ons vaderlijk toe dat men beseft dat er 'boosheid bij de burger is'. De overheid heeft hier begrip voor, maar de mensen moeten ook niet overdrijven. De retoriek die men gebruikt is als volgt: door de moeilijke situatie zijn de mensen emotioneel waardoor ze zich laten meeslepen door populistische partijen als Wilders en Trump, en sommigen laten zich zelfs in met allerlei complottheorieën. Daar is niemand bij geholpen dus laten we verstandig blijven en samen aan een oplossing werken.

Het is droevig om te zien dat zoveel mensen voor dit soort propaganda vallen. Je hoeft niet zo ver te zoeken om uit te vinden dat politici als Trump en Wilders deel uitmaken van hetzelfde systeem. Het zijn juist deze zogenaamde reactionaire politici en partijen die de illusie moeten geven dat er nog keuzevrijheid is, en dat we beter af zijn wanneer we voor een gematigder lijkende 'lesser evil' partij stemmen. Wanneer dit soort zaken ter sprake komt dan hoort men gauw het woord 'complottheorieën'. Het zijn vaak juist de mensen die de propaganda zo kritiekloos overnemen, hoe onlogisch en absurd deze ook is, die andere mensen voor complotdenkers uitmaken wanneer deze een mening hebben die afwijkt van die van de media. Het woord 'complot' heeft een enorme lading en is een effectief afschrikmiddel. Kritische denkers worden als paranoïde fantasten neergezet waar ieder verstandig mens zich verre van zou moeten houden. Toch is het niet te ontkennen dat complotten altijd hebben bestaan. Altijd hebben groepen machtigen zich verenigd en een gezamenlijke plannen gesmeed. Dit is eenvoudig geschiedenis en je hoeft je hier niet over te verwonderen. Wat het nu zo gevaarlijk maakt is dat men dankzij de geavanceerde technologie de kans ziet de macht zo te centraliseren dat alles onder een totalitair bewind dreigt te komen. Het gaat hier niet alleen om politieke of militaire macht, maar alle maatschappelijke gebieden moeten onder een centraal bestuur komen, waaronder de economie, wetenschap en cultuur. Om dit te verwezenlijken probeert men de mensen onderling te verdelen en te verzwakken, zowel mentaal als fysiek.

De verdeel -en heers strategie is nog steeds een van de effectiefste wapens. Zo is de migrantencrisis met name in gang gezet om chaos en onderlinge conflicten te veroorzaken. In haar boek (Weapons of Mass Migration) beschrijft de Amerikaanse Kelly Greenhill hoe de verplaatsing (displacement) van bevolkingsgroepen een wapen is dat zeer veel gebruikt wordt en effectiever wordt geacht dan directe oorlogsvoering. In de media zien we aanhoudende pogingen om alle natuurlijke situaties en verbanden te verstoren. Een voorbeeld hiervan is de zogenaamde 'gender discussie' die we sinds enige tijd overal in de media zien opduiken. De 'man-vrouw' scheiding is eigenlijk uit de tijd wordt ons verteld. In een moderne wereld moeten we naar een algemeen gelijkwaardig concept. Hier wordt de Engelse term 'gender' voor gebruikt. Dit leidt tot aanbevelingen die vooralsnog onschuldig en vreemd overkomen. Zo krijgen Amerikaanse scholen het voorschrift niet meer 'jongens en meisjes' te zeggen maar 'leerlingen'. Gescheiden dames en herentoiletten vindt men ook beetje achterhaald dus zien we steeds meer 'all gender' of unisex toiletten. Dit is praktischer en zo hoeven de transseksuelen zich ook niet

buitengesloten te voelen. Men brengt het alsof het gaat om een progressieve impuls voor humaniteit en gelijkheid. Nu moet hier (helaas) even een voetnoot bij geplaatst worden want iedereen die hier een kritische kijk op durft te hebben wordt al gauw beschuldigd van homofobie of protectionisme. Natuurlijk moeten mensen niet gediscrimineerd worden om hun sexuele geaardheid, en natuurlijk moeten vluchtelingen en asielzoekers opgevangen worden, maar het gaat bij machthebbers absoluut niet om humaniteit of gelijkheid. Men maakt gebruik van minderheidsgroepen om mensen te verdelen, om een situatie te creëren waarbij alle natuurlijke banden en relaties verstoord worden. Overal waar mensen samen zijn en samenwerken, zoals gemeenschappen, families, verenigingen en vriendenkringen, dat moet allemaal ontbonden worden totdat tot er uiteindelijk één soort relatie over is, en dat is de individuele consument tegenover de multinational. Een situatie waarin de consument geen enkel recht heeft, en voor zijn bestaan volledig afhankelijk is van de multinationals.

Nu zijn er naast de multinationals nog altijd regeringen. Deze zijn echter gereduceerd tot de uitvoerende arm van de multinationals die op hun beurt onderdeel maken van een kleine machtige elite. Het is dan ook geen toeval dat topposities binnen de EU altijd door mensen worden bekleed die directe relaties met de internationale financiële wereld hebben, zoals Juncker en Draghi. De Europese Unie is een superstaat, vormgegeven en grotendeels gerund door lobbygroepen als de ERT (European Round Table). Het parlement kan niet zoals de nationale parlementen deelnemen aan wetsontwerpen, en het heeft nauwelijks bevoegdheden wat betreft de besluitvorming. De Europese nationale grondwetten zijn ondergeschikt aan de Europese verdragen van Maastricht en Lissabon. Feitelijk zijn deze verdragen veel meer dan handelsverdragen, ze grijpen diep in op alle maatschappelijke gebieden. Hierdoor kunnen de landen werkelijk niets doen, bijvoorbeeld tegen de economische 'one size fits all' wetten en voorschriften van de Europese Centrale Bank (ECB) dankzij welke de financiële instellingen en multinationals zich enorm hebben kunnen verrijken ten koste van de kleine en middelgrote bedrijven en de burgers. De ECB is op geen enkele manier controleerbaar of beïnvloedbaar, en de leden hebben volledige immuniteit.

Je vraagt je af hoe we hier ooit voor hebben kunnen kiezen. Natuurlijk hebben de media hier een rol gespeeld. We zijn gepaaid met de triviale voordelen zoals het makkelijk kunnen reizen, en aan de andere kant gewaarschuwd dat we 'de trein zouden missen' als we niet mee zouden doen. Maar de uiteindelijke reden dat we deel uitmaken van een centraal geleid bureaucratisch systeem is dat we het hebben laten gebeuren. Vrijwel niemand heeft de verdragen van Maastricht en Lissabon gelezen. Er is vrijwel geen politicus of econoom die weet wat er in staat. Het is dan ook zeer complexe bureaucratische taal geschreven. De enkele journalisten en juristen die de moeite hebben genomen de verdragen te bestuderen kwamen tot de conclusie dat de EU onethisch, zeer inefficiënt en per definitie ondemocratisch is. Karel van Wolferen, hoogleraar en oud correspondent van de NRC stelt dat de EU eenvoudig een coup was, een staatsgreep. De internationale handelsverdragen tussen de EU en Noord Amerika die men er nu probeert door te drukken moeten de macht nog sterker centraliseren en nog ondoorzichtiger maken. Verdragen als de TTIP en CETA noemt men 'vrije' handelsverdragen maar we mogen niet weten wat erin staat. Het 'vrije' van deze verdragen bestaat erin dat bedrijven vrij zijn om ieder lokale wet of regel aan hun laars te lappen. Wat we van deze verdragen

weten is meer dan voldoende om ons de grootste zorgen te maken. Nu lijkt de TTIP dankzij Trump even van de baan te zijn, maar uiteindelijk komt deze verdragen er altijd door. Men past het wat aan, veranderd zo nodig de naam, en het wordt geruisloos ingevoerd.

De Britse economete Ann Pettifor, de vrouw die de crisis van 2008 zag aankomen en voorzag wat er zou gaan gebeuren, stelde dat we met de EU en de vrijhandelsverdragen regelrecht op fascisme afstevenen. Nu zou je kunnen zeggen dat niemand toch onder een fascistisch bewind wil leven. Toch is het de richting die wij zelf zijn ingeslagen. Net zoals de Duitsers zich de vorige eeuw massaal achter Hitler scharden maken we nu een bewuste keuze om aan het systeem mee te doen door ons zelf onder autoriteiten te plaatsten. Het gaat hier niet alleen om politieke autoriteiten, maar ook om het bankwezen, de reductionistische wetenschap, het geestdodende onderwijs, en de vele instituten en experts die ons regels op willen leggen die regelrecht tegen het belang van mens, dier en natuur ingaan. De constante verwarring en chaos die van deze instituten uitgaan moet de mensen zwak en onzeker maken, waarna de autoriteiten met de oplossing komen: een wereldwijd dictatoriaal regiem. Natuurlijk gebruikt men deze terminologie niet. Het wordt gebracht als een noodzakelijke samenwerking, als strijd tegen het terrorisme, tegen de armoede, als oplossing voor de migrantencrisis, de opwarming van de aarde enz. We horen diplomaten en prominenten deze nieuwe wereldorde met regelmaat verkondigen.

Het mainstream nieuws is steeds openlijker propagandistisch en dit blijft natuurlijk niet voor iedereen onopgemerkt. Een groeiend aantal mensen gaat voor hun nieuws te rade bij alternatieve nieuwsbronnen. Natuurlijk wordt dit op alle mogelijke manieren gedwarsboomd. De mainstream media waarschuwen ons voor 'nepnieuws', enigszins hypocriet uiteraard. Verder probeert men het alternatieve nieuws te bagatelliseren door te beweren dat er op het Internet nu eenmaal van alles te vinden is. Dat het hier slechts gaat om enkele militante websites en youtube filmpjes van twijfelachtige oorsprong, die niet serieus genomen kunnen worden. Natuurlijk is het waar dat er van alles op internet te vinden is. Aan de andere kant is het ook zeker waar dat er zeer veel goede informatiebronnen bestaan. Zelfs de officiële documenten, waarvan de autoriteiten dus zelf de bronnen zijn, bevatten al genoeg informatie en feiten om de geschiedenis van de laatste honderd jaar grotendeels te herschrijven. Dan is er de enorme hoeveelheid informatie van wikileaks, ook dit zijn officiële bronnen, maar niet bedoeld voor publicatie en daardoor zeer onthullend. Verder zijn er zeer veel mensen die jarenlang binnen instituten hebben gewerkt als banken, multinationals, regeringen en geheime diensten, die veel informatie openbaar hebben gemaakt. Het zijn bijvoorbeeld agenten van de CIA en FBI, regeringsambtenaren, legerofficieren, en gezagvoerders tot hoogste echelons van het pentagon die nauwkeurig feiten hebben verzameld en gepubliceerd. Maar ook in andere sectoren zijn mensen actief: artsen, biologen, journalisten, technici, ingenieurs, onderwijzers, op ieder gebied zijn er wel specialisten die hebben besloten dat bepaalde informatie publiek bekend moest worden. Het werk dat is gedaan is werkelijk monumentaal, en de basis voor de toekomst. De wereld moet nu eenmaal gekend worden voordat je die kan verbeteren. Het aantal specialisten dat onderzoek heeft gedaan naar de aanslagen van 9/11 is indrukwekkend. Tientallen onafhankelijke journalisten, fysici, ingenieurs, architecten, vliegtuigbouwkundigen en piloten hebben zich sinds de aanslag bezig gehouden met de aanslagen en de informatie stapelt zich op. De

aanslagen van 9/11 hebben de wereld sterk veranderd, en betekenen een omslagpunt in de geschiedenis. Sinds de aanslag kent de wereld meer conflicten, meer ongelijkheid, het is minder veilig, en we zijn minder vrij. De aanslagen kunnen echter ook voor een nieuw omslagpunt zorgen wanneer bekend wordt wat er werkelijk is gebeurd. Dit is waarom het zo belangrijk is dat er serieus onderzoek gedaan wordt. Steeds meer mensen werken hier aan, en men doet dit niet zonder risico. Er is heel wat moed voor nodig.

De 'valse vlag' aanslag is een klassieke en veel gebruikte strategie voor machtsovername en het opleggen van onpopulaire regels, zoals het beperken van vrijheden. Een klassieke valse vlag aanslag was de brandstichting van de Reichstag door de Nazis, waar de nederlandse communist van der Lubbe van werd beschuldigd. Dankzij deze gebeurtenis wist Hitler een politieke meerderheid te krijgen. In de jaren jaren '70 en '80 werden er in Europa, met name in Italië, een reeks van terroristische aanslagen gepleegd. Radicaal-linkse bewegingen werden beschuldigd maar uiteindelijk bleken de aanslagen te zijn gepleegd door groepen die deel uitmaakten van het Gladio netwerk, dat weer opereerde onder de NAVO. De afgelopen jaren zijn er veel valse vlag operaties gepleegd. Volgens een rapport van Human Rights Watch zijn de honderden terroristische aanslagen die na 9/11 in de VS zijn gepleegd vrijwel allemaal gefinancierd en gepland door de FBI. Valse vlag operaties hebben onderling veel overeenkomsten, zo er is altijd een zondebok, die nooit wordt gehoord of berecht, en meestal geliquideerd, en altijd wordt bewijsmateriaal zoek gemaakt of vernietigd. Zo hing de Londense metro in de tijd van de 7/7 aanslagen vol met hoge kwaliteits camera's, er zijn echter maar enkele vage beeldjes vrijgegeven. Ook langs de route die de vrachtwagen in Nice heeft afgelegd waren vele beveiligingscamera's. Het videomateriaal van deze camera's werd in beslag genomen door het hoofd van de politie van Nice, die de opdracht van de Franse autoriteiten kreeg alle beelden te vernietigen. Zo is ook het videomateriaal van de tientallen camera's waar beelden van de aanslag op het pentagon op stonden in beslag genomen. Van het vele videomateriaal zijn er uiteindelijk maar een paar frames vrijgegeven. Het dagblad Trouw plaatste een foto van een van deze frames met de triomfantelijke ondertitel 'nu zijn de complottheorieën dat er geen vliegtuig in het pentagon is gevlogen naar het rijk der fabelen verwezen'. Een detail echter, op de foto was een vuurbal te zien, maar geen vliegtuig.

Van de aanslagen in de twin towers blijkt uit video en radarbeelden dat het hier naar alle waarschijnlijkheid wel om vliegtuigen ging. Deze vlogen zeer snel, wat het officiële rapport bevestigt. Het eerste vliegtuig vloog rond de 800 km/uur en het tweede ver boven de 900 km/uur. Nu kan een passagiersvliegtuig, in dit geval een Boeing 767, op grote hoogte zo hard vliegen omdat daar de lucht dunner is. Op lagere hoogte is dit echter absoluut onmogelijk. Een Boeing 767 heeft daar eenvoudig de stuwkracht niet voor. Het is al helemaal niet mogelijk om scherpe bochten te maken met deze snelheid, iets wat de vliegtuigen duidelijk deden volgens de video's en de radarbeelden. Een Boeing 767 zou direct uit elkaar vallen. Dit is unaniem bevestigd door tientallen vliegtuigbouwkundigen, piloten, en zelfs door de vliegtuigbouwer Boeing zelf. De enige vliegtuigen die op deze hoogte wel zo snel zouden kunnen vliegen en manoveren zijn militaire vliegtuigen. Dit komt overeen met het feit dat de videobeelden van de vliegtuigen duidelijk laten zien dat het geen passagiersvliegtuigen waren. Het feit dat de gekaapte vliegtuigen een tijd van de radar verdwenen is ook een indicatie dat het niet om de vermiste passagiersvliegtuigen gaat. Een andere 'smoking gun' is het instorten van World Trade Center 7 op 9/11. Dit

gebouw was niet geraakt door een vliegtuig, en had weinig schade. Alle mogelijke experts die dit onderzocht hebben zijn het er unaniem over eens dat het gebouw met explosieven is opgeblazen. Dit is iets waar weken voorbereiding in zit. En moet dus ruim van te voren gepland zijn.

Dit zijn slechts enkele van de zeer vele feiten die duidelijk laten zien dat de officiële theorie over 9/11, die overigens ook een complottheorie is, niet klopt. De 9/11 aanslagen kunnen onmogelijk het werk zijn van één groep. Van wat er tot nu toe is onderzocht is met zekerheid te zeggen dat de Mossad en de Amerikaanse geheime diensten een actieve rol gespeeld hebben. Maar ook de mainstream media en politiek spelen een belangrijke rol door de mensen op grote schaal te misleiden. Als dit uitkomt dan kan alles als een kaartenhuis in elkaar vallen. De aanleiding hoeft niet perse de aanslagen van 9/11 te zijn. Het zou evengoed de onthulling kunnen zijn over het neerhalen van de MH17 boven de Oekraïne, ook een sterk staaltje van volksmisleiding. De bewijzen stapelen zich op en we zijn al op een punt gekomen dat men niet om de feiten heen kan. Het is niet te verwachten dat de autoriteiten zullen toelaten dat er serieus onderzoek wordt gedaan. Het zal dus van de mensen zelf moeten komen. De grote uitdaging is de stap te maken iets met deze feiten te doen. Hiervoor zullen de mensen wel eerst hun wereldbeeld kritisch moeten herzien. En dit is iets wat men niet graag doet. Zoals Mark Twain ooit zei: 'het is makkelijker mensen voor de gek te houden, dan mensen te overtuigen dat ze voor de gek gehouden worden'.

Al eeuwen waarschuwen schrijvers en filosofen ons voor het gevaar van een totalitair bewind, en boeken als 'Brave new world' en '1984' zijn natuurlijk niet voor niets geschreven. Ondanks dat het script van 1984 zich vrijwel letterlijk voor onze ogen afspeelt doet men er niets tegen. Hoe kan dit nu? Een belangrijke reden is dat, zoals eerder gezegd, de mensen er zelf voor kiezen. Alleen op die manier lukt het een kleine elite een groot gedeelte van de wereldbevolking onder de duim te houden. Nu voelen de meeste mensen intuïtief wel aan dat er wat mis is. Dit is te herkennen aan de paniek wanneer men met feiten geconfronteerd wordt. De term die hiervoor in de psychologie wordt gebruikt is 'cognitieve dissonantie'. Wanneer de mens geconfronteerd wordt met feiten die met elkaar in tegenspraak zijn dan veroorzaakt dat een sterk gevoel van ongemak. Cognitieve dissonantie wordt veel gebruikt in de politiek en reclamewereld. Door een sterk maar onwaar idee te propageren dat tegenstrijdig is met de werkelijke feiten, maar tegelijkertijd ook psychologisch lichter te verteren, is men geneigd het onware idee als waarheid te aanvaarden. Een goed voorbeeld is de Nobelprijs voor de vrede van Obama. Het is veel comfortabeler een machtig en invloedrijk persoon als een Amerikaanse president als weldoener te zien dan als oorlogsmisdadiger. Het idee dat de autoriteiten en instituten die ons zouden moeten beschermen juist het tegenovergestelde doen is natuurlijk angstwekkend. Door de deur angstvallig dicht te houden komen de harde ongemakkelijke feiten niet aan het licht. In de duisternis hebben de kwaadwillenden echter vrij spel. Hoe groter de leugen, hoe moeilijker het is om de werkelijkheid te aanvaarden. Om deze reden doen de mensen zelf hun uiterste best de leugen in stand te houden, en dat maakt het een effectief propagandamiddel. Zoals de minister van propaganda van het Nazi regiem Goebbels het al samenvatte; wanneer de leugen groot genoeg is dan geloven de mensen het wel.

Toch is het moeilijk te bevatten dat de mens zo voor zijn eigen onheil kiest. De meeste mensen zijn toch van goede wil zou je zeggen. En dit is natuurlijk ook zo. Iedereen heeft zijn negatieve kanten, maar hoeveel door en door slechte mensen kennen we eigenlijk? Men zal het er mee eens zijn dat dit er zeer weinig zijn. Dit betekent echter niet dat we geen deel hebben aan de chaos waarin de wereld zich bevindt. Ook al voel je je niet verantwoordelijk of betrokken, je bent het wel. Wij stemmen op de politieke partijen, accepteren autoriteiten als de EU en de VN, en wanneer je je laat inpakken door de media werk je even hard mee. De mensen zijn buitengewoon creatief als het gaat om excuses te vinden om zich aan hun verantwoordelijkheid te onttrekken. Wanneer men geconfronteerd wordt met feiten dan komt men met uitspraken dat het 'zo simpel niet is', dat je het 'genuanceerder moet zien', dat 'de werkelijkheid altijd meerdere kanten heeft' enzovoort. Het zijn de mensen die meegaan met de demonisering van het volgende regeringshoofd dat afgezet moet worden, zoals Assad en Poetin. Het zijn de mensen die menen dat een NAVO nodig is, dat de IS en Al Qaeda creaties van moslim fundamentalisten zijn, mensen die denken dat de EU de Europese burgers vertegenwoordigt. Of mensen die beweren dat Obama wellicht niet in zijn missie geslaagd is, maar het toch wel goed bedoelde. En ook mensen die menen dat vaccinaties risicoolos zijn, en andere mensen die dit kritisch onderzoeken voor alles en nog wat uitmaken, terwijl ze zelf nooit de moeite hebben genomen zich te verdiepen in vaccinaties. En dan zijn er de mensen die beweren dat je er hoe dan ook toch niets aan kan doen. Al dit soort uitspraken, die zo vaak te horen zijn, zijn in feite geen persoonlijke meningen. Het zijn de kant en klare opinies die de media, wetenschap, politiek en onderwijs ons voorschotelen. Men beseft niet dat het napraten van deze gemaakte opinies een fundamentele steun betekent voor het systeem dat ons tot willoze slaven tracht te maken.

Een persoon die goed beseftte dat de onwil van de mensen hun verantwoordelijkheid te nemen de oorzaak van veel onrecht is was Martin Luther King, die hierover de bekende uitspraak deed: "de heetste plek in de hel is voorbehouden aan degenen die neutraal blijven tijdens tijden van grote morele crises". Ondanks dat veel leed en ellende aan de passiviteit van de mensen is toe te kennen, is het toch tot op zekere hoogte te begrijpen. De mens is nu eenmaal een gewoontedier, men voelt zich machteloos en is bang zich buitengesloten te voelen. Veel mensen zijn van mening dat het leven al moeilijk genoeg is, als we ons nu ook nog moeten gaan verdiepen in zaken als corrupte banken en regeringen die valse vlag aanslagen plegen, dan wordt hen dat allemaal een beetje te veel. Dus probeert men er het beste van te maken, en hoopt maar dat het goed komt. Dit is echter precies het gedrag waar overheden en autoriteiten op aansturen. De mensen beseffen niet dat het juist de autoriteiten zijn die de oorzaak zijn van de situatie van chaos en ellende waar zo velen mee te kampen hebben.

Waar de passiviteit en het gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel van de mensen nog enigszins te begrijpen is, is dat met het kwaad in rauwe vorm heel anders. We kennen de beelden van de martelingen in de Amerikaanse gevangenissen in Guantanamo in Cuba en Abu Ghraib in Irak. De foto's laten zien hoe Amerikaanse militairen met duidelijk plezier gevangenen op de meest wrede manieren martelden. Nadat de schokkende foto's de wereld over waren gegaan kwamen de VS met het antwoord dat de militairen buiten hun boekje waren gegaan. Wat later echter bleek is dat men precies volgens het boekje had gehandeld. Een jaar voor de invasie van Irak had het Amerikaanse ministerie van defensie

een handleiding voor ondervragingstechnieken opgesteld waar de martelmethodes die op de foto's waren te zien gedetailleerd beschreven waren. We vergeten vaak dat dit de mindset is van de machten die ons besturen. Het martelen gebeurt nog steeds overal te wereld: in Afrika, in het Midden Oosten, de Palestijnse gebieden, in Afghanistan. De gruweldaden worden direct of indirect gesteund door autoriteiten die uit onze naam handelen. Of het nu 'vijandige terroristen' of bevriende 'rebellens' zijn, allen worden bewapend en gefinancierd door het Westen. De media scheppen hier het beeld van de omgekeerde wereld: 'Oorlog is vrede'. Mensen waar ik persoonlijk met nog meer afgrijzen naar kijk dan bijvoorbeeld de wrede folteraars in Guantanamo en Abu Ghraib, zijn de medewerkers van kranten als de NRC, Trouw en de Volkskrant, of van omroepen als de NOS. Wat deze mensen teweegbrengen met de weglatingen, verdraaiingen, leugens, en regelrechte oorlogspropaganda heeft een enorme reikwijdte. Men gaat zelfs zo ver om het leed van kinderen voor hun doeleinden te gebruiken. De foto van het jongetje in de ambulance in Syrië dat de wereld over ging, het was één van de meest walgelijke propaganda campagnes ooit. Het gaat natuurlijk niet alleen om de medewerkers van de zojuist genoemde media, het is de hele mainstream media, het is het merendeel van de politici, en ook instituten als mensenrechtenorganisaties gaan kritiekloos met de propaganda mee. Dit zijn de mensen die de Amerikaanse ex militair Ken O'Keefe de "prostitutes in the service of tyranny" noemt. Deze mensen zijn of grenzeloos naïef, wat natuurlijk het geval kan zijn, of men heeft een bittere verachting voor al wat menselijk is. Hoe dan ook, de vernietiging en het leed dat zij op hun geweten hebben is immens groot.

Nu zal dit voor velen een extreme stelling lijken, de werkelijkheid is echter dat de situatie die men gewoon is gaan vinden extreem is. Ook zou men kunnen zeggen: maar er is toch persvrijheid in Nederland? we hebben toch Tegenlicht van de VPRO, en de Correspondent? Nu produceren deze 'progressieve' media zeker interessante uitzendingen en artikelen, maar men blijft keurig binnen de toegestane kaders. Op deze manier bevestigen ze juist de illusie dat er nog sprake is van persvrijheid, en vormen daarmee een belangrijke pijler van het systeem van censuur. De Engelse term die hiervoor gebruikt wordt is de 'limited hangout'. Je hoeft niet ver te zoeken om te vinden dat vrijwel alle mediabedrijven in de wereld in handen zijn van enkele bedrijven en personen. Het zijn juist de Correspondent, en programma's als Tegenlicht en 'De wereld draait door' die ons moeten doen geloven dat het nog redelijk goed gesteld is met de persvrijheid in Nederland. Daarom horen we via deze media nog wel eens een kritische noot, maar men let er goed op dat men de regels niet overschrijdt. Het is overigens niet moeilijk te herkennen of een bepaalde mediabron werkelijk serieus nieuws brengt. Programma's als Tegenlicht en de Correspondent hebben beiden aandacht besteed aan 9/11, maar de echte vragen, de echte journalistiek die dringend nodig is, daar blijft men ver van.

Met alle informatie die voorhanden is, is het niet moeilijk in te zien dat de autoriteiten een gecentraliseerde wereldorde nastreven. Maar waar komt dit streven nu precies vandaan? Voltaire stelde ooit dat als je wil weten waar de werkelijke macht zich bevindt, je de vraag moet stellen wie je niet mag bekritisieren. Het is vandaag de dag wel duidelijk wie men niet mag bekritisieren. Het is de Palestijnse kwestie, Israël, en het zionisme. Dit wordt duidelijk wanneer je ziet hoe Netanyahu door het Amerikaanse congres ontvangen wordt, of wanneer je ziet hoe de Israëlische lobbygroepen te werk gaan. De meeste Westerse

regeringen dansen naar de pijpen van Israël. In een onlangs uitgegeven boek van de Franse oud-minister van buitenlandse zaken Roland Dumas doet deze uit de doeken hoe de Mossad de Franse geheime dienst volledig onder controle heeft. En het is niet alleen de politiek en de diplomatiek, ook grote mediabedrijven, banken, advocatenkantoren, amusementsindustrie, overal waar er sprake is van posities waar men invloed en macht kan uitoefenen daar trekt Israël aan de touwtjes. De inspirator is het zionisme. Zowel de binnenlandse als buitenlandse politiek van Israël, als wel de media, staan volledig onder invloed van het zionisme. De meeste mensen hebben geen idee hoe sterk de invloed van het zionisme in de wereld is. Er is zeer veel gedocumenteerde informatie die de geschiedenis van het zionisme beschrijft, hoe het ontstaan is en hoe het zich ontwikkeld heeft, en hoe invloedrijk het is. Dat dit niet bekend is komt omdat het een verboden onderwerp is. Het is geen geheim, maar wel een taboe. Dit onderwerp aansnijden maakt je direct een paria. Ook hier moet weer een opmerking bij geplaatst worden, het gaat niet om de joden en het is geen racisme of antisemitisme. Het zijn zelfs met name joden die aan het licht hebben gebracht hoe extreem en onmenselijk het zionistische gedachtegoed is. Zionisten nemen de teksten van de Talmud zeer serieus, bijvoorbeeld waar geschreven staat dat de 'Gentiles' (niet joden) nog minder zijn dan dieren, en van geluk mogen spreken als ze als slaaf mogen dienen. Men meent het historische recht te hebben op alle landen tussen de Eufraat en de Nijl. De conflicten en verdeel en heers strategie in het Midden Oosten is hier een aanloop naar toe. En als je de toespraken van de zionistische leiders hoort dan gaan de ambities nog verder.

Nu is er geen sprake van een wereldwijde monolithische machtsstructuur. Er zijn behalve de Israël lobbies veel machtige instituten en occulte groepen die ieder hun eigen invloedssfeer hebben. Zo zijn er de vrijmetselaars, de Bilderberg conferentie, de skull bones en bohemian grove genootschappen, de vele geheime diensten en de militaire industrie. Je hoort wel, ook via de alternatieve media, dat er een soort titanenstrijd gaande is om de wereldmacht. Toch wordt het wel duidelijk wanneer je deze organisaties beschouwt dat er een gemeenschappelijk doel is, waarbij Israël een centrale, of op zijn minst dominante rol speelt. Het is moeilijk te zeggen hoe al deze machten precies werken en hoe ze met elkaar verstrengeld zijn. Het is wel duidelijk dat het gebied waar deze machten werken een zeer duistere wereld is. Al het mooie en natuurlijke wordt veracht of vernietigd, en het lelijke en onmenselijke wordt op een voetstuk geplaatst. Dit doet men steeds openlijker. Kennelijk heeft men dit nodig. Het gaat vaak via culturele uitingen, of wat daarvoor door moet gaan. De popcultuur is doordrenkt met horror en mensonterende beelden, je ziet het bij televisieseries, de filmindustrie, de muziekindustrie, de computerspellen, tot het kinderspeelgoed toe. De MTV uitreiking van de popzangeres Lady Gaga was een satanisch ritueel waar het bloed letterlijk van af droop. De openingsceremonie van de Gotthard tunnel, waar veel regeringsleiders bij aanwezig waren, was een urenlange satans verering. Dit soort performances worden geprezen door de journalisten en kunstcritici als de ultieme vrije artistieke uitdrukking. Maar als er iets uitspreekt dan is het wel onvrijheid.

Waar de waarheid op zichzelf kan staan, daar hebben de machtsstructuren die gebaseerd zijn op leugens grote moeite zich te handhaven. Constant moet men zich in bochten draaien om de leugens in stand te houden. Uiteindelijk wordt de propaganda zo absurd dat de mensen die hier in meegaan zich van de wereld zullen vervreemden.

Structuren van onderdrukking en vernietiging kennen verder geen natuurlijk evenwicht, het is of instorten of expanderen. Op het moment kan het alleen erger worden. Het is als een beest dat onverzadigbaar is, en uiteindelijk met de wereld zichzelf zal verslinden. Nu zullen de meeste mensen van een dergelijk apocalyptisch beeld zeggen: 'hier kan ik niets mee'. Wat men eigenlijk bedoelt te zeggen is: 'hier durf ik niets mee'. Het is voor hen bovenal een gevoelskwesitie. Echter, wat je er ook bij voelt, de feiten blijven de feiten. Je kan de feiten negeren, maar de situatie die uit de feiten voorkomt is niet te negeren. We zullen steeds directer met de werkelijke situatie worden geconfronteerd. Hoe minder men daarop is voorbereid hoe harder de confrontatie zal zijn.

Dit alles schetst een somber beeld. We bevinden ons inderdaad in een duistere en kritieke situatie. Maar zonder duisternis kan er geen licht zijn. Het is juist in deze tijd dat er mensen als Bradley Manning opstaan. Manning was de militair die de videobeelden lekte waarop te zien was hoe Amerikaanse militairen welbewust elf Iraakse burgers doodden (onder wie twee journalisten). Zo zijn er steeds meer mensen die besluiten: dit kan niet meer, ik moet wat doen, wat de gevolgen ook zullen zijn. Het zijn militairen, artsen, politici, journalisten, wetenschappers, leraren, economen enz. Op alle gebieden zijn er mensen die opstaan voor de menselijkheid. Men beweert wel dat deze kritische denkers en doeners 'doemdenkers' zouden zijn. Maar het is juist moed en een positieve instelling die deze mensen drijft. Wat is er positiever dan het zoeken naar de waarheid? Wat is een mooiere uitdaging dan de wereld ten goede te veranderen? Ondanks de grote weerstand die deze mensen ondervinden gaan ze door. Men weet dat de wereld te veranderen is. De elite die de wereld bestuurt is machtig, maar het is een kleine groep. Wel zijn ze zeer geslepen. We moeten dus helder denken en alert zijn. De machthebbers hebben uiteraard door dat er een bewustwordingsproces aan de gang is. Dit is waarschijnlijk de reden waarom ze zoveel risico's nemen met de vele valse aanslagen en de steeds openlijker wordende leugens. Wat men zal proberen is de opstanden te kapen, naar hun hand te zetten. Ook dit is een veelgebruikte strategie. Obama kreeg de anti-oorlogsbeweging met zich mee, die daarna tot vrijwel niets gereduceerd is. Steeds als er een positieve impuls is zal men die proberen om te leiden. We zien het bij organisaties als Avaaz, de 'Je suis Charlie' demonstraties, de Franse vlaggetjes op de achtergrond van Facebook profielen, het is overduidelijk gestuurd en gecontroleerd. Zolang we hen de spelregels laten voorschrijven, hen de problemen laten beschrijven en hen met de oplossingen laten komen, zolang is er geen zicht op verandering, hoe goed we er ons ook bij voelen.

Wat moet er dan gebeuren? Hier kan iedereen zelf het antwoord op vinden. Het begint hoe dan ook met bewustzijn, met kennisname, van wat er in wereld gebeurt en wat je verantwoordelijkheid is ten opzichte van deze wereld en de medemens. Naast bewustzijn is het vertrouwen essentieel. Zonder vertrouwen in de wereld en medemens zullen we weinig ondernemen. Nu wordt ons constant verteld dat we de wereld, de medemens en onszelf moeten wantrouwen. Zo zou de wereld te complex zijn om op je eigen oordeelsvermogen te kunnen vertrouwen. Verder worden we geleerd constant bang te zijn, voor aanslagen, voor economische crises, voor het klimaat, voor ziektes en epidemieën, voor hackers, voor migranten, voor overbevolking enzovoort. De angst die dat teweegbrengt heeft een verlamme werking, en hier maken de autoriteiten gebruik van om de mensen te sturen. We hebben echter geen sturing van bovenaf nodig, maar

samenwerking. Zodra mensen voor zichzelf gaan denken en gaan samenwerken dan blijken er zeeën van mogelijkheden te zijn. Daar kunnen de machtselites niet veel tegen doen.

Zoals bij alle werkelijke veranderingen moet het wel in gang gezet worden. De mensen moeten even wakker geschud worden. Hiervoor zijn klokkenluiders zo belangrijk. Ook prominente figuren, de 'bekende nederlanders' zouden veel kunnen bijdragen. Maar waar zijn ze? Waar zijn de cabaretiers, de zangers, de schrijvers, de oud politici? Waarom horen we ze niet? We zien af en toe wel interviews met oud politici als Jan Terlouw, en Dries van Acht, die welgemeend vertellen dat ze verontrust zijn. Maar men blijft zo voorzichtig binnen de grenzen dat het niets in beweging zet. Het zou veel uitmaken wanneer deze mensen werkelijke vragen zouden stellen. Bijvoorbeeld over de valse vlag aanslagen, over het zionisme, over de pedofilen netwerken die opereren in politieke kringen, of over de schijndemocratie waarin wij leven. Belangrijke onderwerpen ontbreken niet. De Nederlandse prominenten die dit wel doen zijn op een hand te tellen. Het zijn journalisten als Joost Niemöller, Karel van Wolferen en Willem Middelkoop, en rappers als Lange Frans. Wanneer meer bekende nederlanders zich hier bij zouden kunnen voegen dan zou dit veel in gang kunnen zetten. Maar uiteindelijk komt het natuurlijk op ons aan. De titel 'wil de echte journalist opstaan' is dan ook een oproep aan iedereen.

Hugo van der Zee
Januari 2017